

Πώς οικονομεί τα πράγματα ο Θεός

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε ένας άγιος γέροντας προσευχόταν στο Θεό να του αποκαλύψει το μυστήριο, γιατί άνθρωποι δίκαιοι και ευσεβείς είναι φτωχοί και δυστυχούν και αδικούνται, ενώ πολλοί, άδικοι και αμαρτωλοί, είναι πλούσιοι και αναπαύονται, και πώς ερμηνεύονται οι κρίσεις του Θεού. Ο Θεός θέλοντας να τον πληροφορήσει, του έβαλε στην καρδιά λογισμό να κατέβει στον κόσμο. Περπατώντας λοιπόν ο γέροντας, βρέθηκε σ' ένα δρόμο πλατύ, όπου περνούσαν πολλοί. Εκεί υπήρχε ένα λιβάδι και μια βρύση με καθαρό νερό. ΟΑββάς κρύφτηκε στην κουφάλα ενός δέντρου και σε λίγο περνά ένας άνθρωπος πλούσιος, που ξεπέζεψε και κάθισε να φάει. Εκεί που αναπαύοταν βγάζει ένα πουγκί με εκατό φλουριά για να τα

μετρήσει. Αφού τα μέτρησε, νόμισε πως τα έβαλε πάλι μέσα στο ρούχο του, εκείνα όμως έπεσαν στη γη. Σηκώθηκε λοιπόν και καβαλίκεψε το άλογο του αφήνοντας εκεί τα φλουριά. Έπειτα πέρασε από κει άλλος οδοιπόρος για να πιει νερό. Βρίσκει τα φλουριά, τα παίρνει και φεύγει γρήγορα.

Κατόπιν ήλθε άλλος φτωχός πεζοδρόμος, φορτωμένος και κουρασμένος και κάθισε κι αυτός ν' αναπαυθεί. Ενώ έβγαζε ένα παξιμάδι για να φάει, έρχεται ο πλούσιος, πέφτει πάνω στο φτωχό και του λέει με θυμό: «Γρήγορα, δώσε μου τα φλουριά που βρήκες». Ο φτωχός με όρκους μεγάλους έλεγε πως δεν είδε τέτοιο πράγμα. Τότε ο πλούσιος άρχισε να τον δέρνει με τη βίτσα του λουριού του αλόγου του και μ' ένα χτύπημα στο μήνιγγα τον σκότωσε. Και άρχισε να ψάχνει όλα τα ρούχα και τα πράγματα του φτωχού, και επειδή δε βρήκε τίποτε, έφυγε πολύ λυπημένος.

Ο Αββάς βλέποντας όλα αυτά έκλαιγε και σπαρασσόταν η καρδιά του για τον άδικο φόνο και παρακαλώντας τον Κύριο, έλεγε: «Κύριε, ποια είναι η βουλή Σου και πως υπομένει αυτά η αγαθότητα Σου». Τότε παρουσιάστηκε άγγελος και του είπε: «Μη λυπάσαι, Γέροντα, διότι όλα με τη θέληση του Θεού γίνονται, άλλα κατά παραχώρηση, άλλα για παιδείυση και άλλα για οικονομία. Μάθε λοιπόν ότι αυτός που έχασε τα φλουριά είναι γείτονας εκείνου που τα βρήκε. Ο δεύτερος είχε περιβόλι αξίας εκατό φλουριών, αυτός δε ο πλούσιος ως πλεονέκτης που ήταν, το πήρε δικαστικώς μόνο για πενήντα φλουριά.

Κι επειδή παρακαλούσε ο φτωχός περιβολάρης το Θεό να κάνει εκδίκηση, οικονόμησε έτσι ο Θεός και του τα έδωσε διπλά, αντί πενήντα φλουριά, εκατό. Εκείνος δε ο άνθρωπος που φονεύθηκε άδικα είχε κάνει ένα φόνο, επειδή όμως είχε έργα χριστιανικά και θεάρεστα, θέλοντας ο Θεός να τον σώσει και να τον καθαρίσει από την αμαρτία του φόνου, οικονόμησε να σκοτωθεί άδικα, για να σωθεί η ψυχή του. Αυτός δε, ο πλεονέκτης, που έκανε το φόνο, έμελλε να κολαστή από τη φιλαργυρία και την πλεονεξία του γι' αυτό τον άφησε ο Θεός να πέσει στο αμάρτημα του φόνου, για να πονέσει η ψυχή του και να ζητήσει μετάνοια. Και να, τώρα αφήνει τον κόσμο και πάει να γίνει μοναχός. Λοιπόν, πήγαινε τώρα στο κελί σου και μην πολυξετάζεις τις κρίσεις του θεού, διότι είναι ανεξερεύνητες και ανεξιχνίαστες». Αυτά αφού άκουσε από τον άγγελο ο Αββάς, δόξασε το Θεό.

Οι άνθρωποι προσπαθούμε με τη λογική μας να δώσουμε απάντηση σ' ερωτήματα που είναι πέρα και έξω από τις δυνατότητες μας και δεν προσδιορίζονται. Όπου ο Θεός βάζει μια τελεία, δε μπορούμε εμείς να βάζουμε ερωτηματικό. Οι Πατέρες και οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, σαν άνθρωποι είχαν και αυτοί αγωνιώδη ερωτήματα.

Τέλος επικαλούμαι τον Άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο αντί επιλόγου: «Οι θλίψεις

καλλιεργούν την υπομονή. Η αγάπη του Θεού ξέρει και ρυθμίζει το μέγεθος των θλίψεων. Η Θεία Πρόνοια είναι ανεξήγητη και η φροντίδα του Θεού ακατανόητη. Τα κρίματα του Θεού είναι άβυσσος πολλή».

Άγγελου Γκούνη

Πηγή: isagiastriados.com